

Chương 10

Đêm Hoa Súng Bùng Nổ

“**A**nh cột ở đây này.”

Nan Da đặt dây thừng dày cỡ ngón tay út vào bàn tay Hyun Moo. Anh mò mẫm buộc dây thừng vào thân cây sồi to dày. Nhìn nút thắt Hyun Moo làm, cô mỉm cười rạng rỡ. Giờ anh đã có thể thành thạo làm một nút thắt chắc chắn rồi.

“Okay. Ở đây xong rồi. Tiếp theo.”

Nan Da chậm rãi rút sợi dây thừng từ cuộn dây đeo trên vai như rút một sợi chỉ rồi đi lên trước. Hyun Moo nắm lấy sợi dây đó và chậm rãi bước đi. Cô đi trước cỡ mười mét rồi đứng dưới một cây sồi đẹp và vững chãi chờ anh.

“Nhóc ở nơi này chắc thích lắm.”

Hyun Moo lại quấn sợi dây thừng quanh gốc cây Nan Da đã chọn, tạo thành một nút thắt thật chắc.

“Anh có mệt không?”

“Không.”

Nách áo và phần ngực của chiếc sơ mi màu xám đã ướt đẫm mồ hôi nhưng Hyun Moo vẫn nhún vai như không.

Mới sáng sớm, hai người đã cùng nhau làm đường đi dạo. Bắt đầu từ Yeon Woo Dang, băng qua rừng tre, đến tận nhà Nan Da rồi tới khu rừng sồi - cũng là điểm kết thúc. Việc kết nối khoảng mười mét con đường mòn vẽ một hình bán nguyệt thật to che đi vườn trái cây không đến nỗi vô ích. Khi hoàn thành sẽ có một con đường đi dạo rất đẹp cho Hyun Moo. Không có chướng ngại vật nguy hiểm, lá sồi rụng dày mềm mại, con đường lại thoải mái nên không lo bị thương. Chỉ cần nắm lấy sợi dây thừng rồi bước đi sẽ không bị lạc đường, dù có một mình anh cũng có thể thoải mái đi dạo. Chủ yếu Hyun Moo luôn đi cùng Nan Da nhưng cũng sẽ có những lúc anh muốn đi một mình.

“Anh luôn tò mò một chuyện.”

“Chuyện gì vậy?”

“Có gì phía cuối con đường này.”

Trên con đường mòn chia làm ba nhánh, anh không biết phía cuối con đường còn lại dẫn đến đâu, lúc biết là nhà Nan Da, Hyun Moo có hơi bất ngờ.

“Sao anh không đi thử?”

“Ừ nhỉ. Là dù anh tò mò thật nhưng chưa từng nghĩ đến chuyện đi thử xem thế nào.”

“Không phải anh sợ đấy chứ?”

Lời Nan Da vừa thốt ra khiến Hyun Moo bật cười. Có khi cô nói đúng cũng nên. Một con đường xa lạ lúc nào cũng khiến người ta thấy sợ. Nếu có ai đó đi cùng chắc sẽ không sợ nữa đâu nhỉ? Giống như bây giờ.

Anh lặng lẽ đưa tay ra nắm lấy bàn tay cô.

“Anh Hyun Moo, lại đây đi.”

Đột nhiên Nan Da kéo tay anh.

“Em biết câu chuyện về bí mật sự ra đời của cái cây này đó.”

Cô kéo tay Hyun Moo rồi đưa tay anh chạm vào cái cây. Đó là cây sồi có đường kính khoảng mười centimet.

“Câu chuyện về bí mật sự ra đời à?”

“Cây sồi này là do một con sóc quên băng mắt nên mới mọc mầm đó.”

“Quên băng mắt?”

“Con sóc định ăn hạt sồi vào mùa đông nên chôn nó xuống, nhưng lại quên băng mắt. Nó sẽ quên đi hạt sồi thứ ba mình chôn mà. Đó là giới hạn của nó. Đến mùa xuân, hạt sồi đó đâm chồi.”

“Lẽ nào lại thế.”

“Thật đấy. Em đã đánh dấu lên hạt sồi đó năm em mười tuổi mà.”

“Ha ha. Thật à?”

“Ừ! thật đấy. Nhờ con sóc ấy quên băng đi nên con cháu đời sau của nó có thể thu nhặt quả từ cây sồi này. Thần kỳ nhỉ?”

“Đúng thế.”

“Thì thoảng em lại nghĩ như này. Tất cả mọi sự tồn tại trên đời không phải sống bằng thời gian mà dường như bằng ký ức thì phải? Dù con sóc đó không

còn nhưng em vẫn nhớ rất rõ. Và cả cái cây này nữa. Ký ức... đôi khi vượt lên cả thời gian.”

Ký ức vượt lên cả thời gian.

Hyun Moo quay đầu về phía Nan Da. Đột nhiên anh muốn hỏi cô. Hỏi rằng em cũng sẽ nhớ anh chứ.

“Anh sao thế?”

“À không, không có gì.”

Hyun Moo lắc đầu, vuốt ve thân cây vài lần rồi nắm lấy sợi dây. Cột dây thừng xung quanh cỡ mười cái cây nữa, đến lúc này Hyun Moo mới chống đầu gối, điều hòa hơi thở như kiệt sức.

“Anh Hyun Moo, em mệt rồi. Mình ngồi nghỉ chút đi.”

“Hay vậy nhỉ?”

Hyun Moo và Nan Da ngồi trên gốc cây sồi đại thụ bị chặt bỏ để trồng nấm. Gốc cây có đường kính sáu mươi centimet nhưng hai người ngồi song song nhau vẫn thấy chật. Cô lẳng lặng dịch mông tách khỏi lưng Hyun Moo.

“Dựa vào đi.”

“Dạ?”

“Em bảo mệt mà?”

Nan Da dịch mông lại một chút rồi từ từ dựa vào lưng anh. Cảm giác thật vững chãi. Nhiệt độ cơ thể ấm áp. Nhịp tim của Hyun Moo truyền nguyên vẹn sang trái tim Nan Da.

“A a. Thích quá.”

Nan Da uể oải thở hắt ra một hơi, thả lỏng cơ thể. Hyun Moo cũng lặng yên dựa vào lưng Nan Da. Lực thăng bằng duy trì lưng của hai người không thể tốt hơn được nữa.

Mái tóc Nan Da ướt đẫm. Cô dựa vào vai Hyun Moo, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Ánh nắng lấp lánh xuyên qua khu rừng sồi tựa như những đồng xu màu xanh lá. Mùi của khu rừng hòa lẫn mùi mồ hôi của Hyun Moo thật ngọt ngào.

“Em ngủ đây.”

“Anh sẽ đánh thức em dậy.”

Giọng nói của Hyun Moo vang lên như trống, làm lưng Nan Da rung rung, cả lồng ngực cô cũng rung theo.

“Em ngủ được thật à?”

“Ừ.”

Nan Da duỗi thẳng chân, nhắm mắt lại. Cảm giác buồn ngủ dần ập đến. Cô nghĩ giá mình giống như nhân vật chính trong tiểu thuyết viễn tưởng bị kết giới phong ấn trong khu rừng này thì tốt biết bao. Rồi cô rơi vào giấc ngủ mơ màng. Ước gì có thể đi đến một nơi thời gian ngừng trôi. Ước gì có thể dừng thời gian lại như thế này vĩnh viễn.

“Yoon Nan Da?”

Dường như cô thực sự đã ngủ, anh không thấy tiếng đáp lại. Tiếng thở sâu và an tĩnh cùng với gió của khu rừng lúc trầm lúc bổng. Hyun Moo lặng lẽ đưa tay ra sau lưng, tìm bàn tay Nan Da nắm lấy. Sau khi đến nơi này, bàn tay cô bắt đầu thô ráp trở lại.

Mặc dù gia đình anh sắp đặt người tới coi sóc, thế nhưng ngôi nhà cổ một thời gian dài không có người sinh sống nên có nhiều chỗ cần dọn dẹp. Lốp bụi của năm tháng đóng lên tầng tầng lớp lớp, ngôi nhà có kêu kẻo kẹt nhờ có bàn tay của Nan Da đã tỉnh dậy sau giấc ngủ dài tĩnh lặng. Cô lau chùi, quét dọn khắp nơi. Di Jung Rye sợ hãi bảo cô đang mang thai, không được làm thế nhưng Nan Da chỉ cười. Kỳ lạ là sau khi đến nơi này, cơn ốm nghén của Nan Da cũng biến mất.

“Yoon Nan Da. Anh phải làm sao với em mới được đây?”

Hyun Moo chậm rãi vuốt ve ngón tay Nan Da như thể khắc nó lên đầu ngón tay mình, rồi anh nhắm mắt lại. Qua tấm lưng dựa vào nhau, anh nghe thấy tiếng tim đập của Nan Da. Cả tiếng tim của đứa nhóc làm Nan Da khóc dường như anh cũng mơ hồ nghe thấy.

“Ày. Quý ngài bác sĩ đến cái này cũng không làm cho ra hồn được sao?”

Nan Ah mở nút thắt Ho Rim đã buộc, tặc lưỡi như một bà già.

“May phước là chú không phải bác sĩ ngoại khoa đây. Tay nghề thế này thì kém quá. Người như chú đây mà làm bác sĩ ngoại khoa khéo lại cột bệnh nhân như Frankenstein¹ ấy chứ.”

Mọi người dự định sẽ buộc dây thừng từ hai phía rồi gặp nhau ở giữa con đường mòn. Thế nhưng vì Ho Rim mà phía bên này hoàn toàn không tiến triển được chút nào. Nan Ah thực sự rất không vừa lòng nút thắt vụng về của Ho

Rim. Cả nút thắt buộc trong lòng anh ta về người con gái đã chết ấy, cô bé cũng không ung.

“Từ xưa đến nay, con người đều buộc nút thắt rất tốt mà.”

Tiếng lảm bảm của Nan Ah khiến gân xanh nổi khắp trán Ho Rim.

“Thế thì cô Nan Ah tự làm đi nhé. Dùng cái miệng đó của cô khéo còn buộc được cả dây cáp ấy chứ.”

Ho Rim quăng sợi dây thừng cho Nan Ah rồi quảy quả bỏ đi.

“Ồ này, cái ông chú kia.”

Nan Ah cắn môi. Trông theo bóng lưng Ho Rim, đôi mắt cô bé chậm chậm rủ xuống. Đôi vai nơi ánh mặt trời loang lổ chiếu xuống trông mới ảm đạm làm sao. Giá nỗi buồn trên đôi vai ấy có thể nhanh chóng bốc hơi trong ánh nắng mặt trời thì tốt biết mấy. Nghe vậy, Nan Ah sửa lại nút thắt cho chắc chắn.

“Đã định sẽ gặp chị ở giữa rồi, chú cứ đi như vậy thì tôi biết làm sao? Dù chỉ một chút đi nữa, chúng ta cũng phải làm nhiều hơn...”

Nan Ah đang kéo sợi dây thừng nặng trĩch bỗng sững người lại hết như Ho Rim. Họ đứng nguyên tại chỗ, lặng im nhìn hai con người ngồi dựa lưng vào nhau trên gốc cây, chìm vào giấc ngủ thật sâu.

Đó là giấc ngủ ngày đẹp nhất trên thế gian.

Đến cơn gió rừng cũng trở nên tĩnh lặng để hai người nắm chặt tay nhau cùng chìm vào giấc mộng. Cả ánh sáng mặt trời chiếu rọi xuống cũng thật hòa nhã dịu dàng.

Nan Ah quay người bước đi. Cô bé lau nước mắt bằng nắm tay, cắn chặt môi để không phát ra tiếng. Ho Rim dõi theo bóng lưng Nan Ah, rồi chậm rãi bước theo sau cô bé. Anh ta không biết phải làm thế nào với đôi vai đang run lên liên hồi của Nan Ah, đành thọc tay sâu vào trong túi.

Dù đã đi qua đỉnh điểm của mùa hè nhưng trong cơn gió nhẹ nhàng của tháng Chín, hoa súng vẫn khẽ đung đưa với vẻ kiêu kỳ và chìm trong giấc ngủ ngày uể oải. Ban sáng thì nở bùng rực rỡ, đến khi mặt trời ở chính giữa bầu trời bắt đầu ngả về tây, chúng cũng chậm rãi thu cánh và chìm vào giấc ngủ.

Từ khi bà Yeon Woo Dang nói rằng chữ “Soo” của hoa súng là chữ “Soo” trong giấc ngủ, Nan Da đã bắt đầu đem lòng yêu loài hoa này.

Hoa súng, loài hoa chìm trong giấc ngủ.

Khác với tất cả các loài hoa trên thế gian buộc phải cho người ta nhìn thấy dáng vẻ héo khô lụi tàn của chúng, khi bắt đầu úa tàn, hoa súng sẽ giấu đi bộ dạng đó trong nước. Chúng là loài hoa không muốn để cho bất cứ ai nhìn thấy dáng vẻ xấu xí của mình. Loài hoa ấy chìm vào giấc ngủ sâu thăm thẳm trong làn nước tối tăm, khiến ta phải nhớ đến nó nhiều hơn. Nan Da yêu cái vẻ kiêu căng ấy của nó.

Cô quay đầu lại, chăm chú nhìn Hyun Moo - người mắc bệnh sạch sẽ giống hệt hoa súng.

Hyun Moo ngồi ở bàn sách làm bằng gỗ cây du mà bố và ông nội anh đã sử dụng từ lâu, trán đang nhăn tít lại. Hôm nay anh lại đục đầy lỗ trên bảng chữ nổi. Sau khi Nan Da đến nơi này, việc anh bắt tay làm trước nhất chính là học chữ nổi - một việc đòi hỏi phải có sự kiên trì. Hơn nữa so với người mù bẩm sinh người giữa chừng mất đi thị lực học chữ nổi sẽ khó hơn gấp bội.

Anh phải ghi nhớ tất cả sáu mươi tư trường hợp để tạo thành sáu chấm. Để đọc được chấm chạm nổi lên từ bên trái sang bên phải bằng đầu ngón tay, khi chọc vào bảng chữ nổi, phải nhấn từ bên phải sang bên trái. Phải trái hoàn toàn bị đảo lộn. Lúc đọc và lúc bấm chữ nổi hoàn toàn ngược với nhau. Mặc dù có máy in chữ nổi tự động khi gõ bàn phím nhưng Hyun Moo vẫn cố chấp dùng bút khắc nhấn từng chấm trên bảng chữ nổi để quen dần với nó. Điều chỉnh lực sai, giấy in chữ nổi thủng lỗ chỗ là chuyện xảy ra như cơm bữa.

“Anh chuẩn bị xong chưa?”

Nan Da tiến lại gần. Hyun Moo nhún vai như thể lúc nào cũng sẵn sàng. Nỗi sợ hãi của việc viết chính tả, à không, “chọc chính tả” bắt đầu.

“Nào, bắt đầu nhé.”

Ngón tay cầm bút khắc của Hyun Moo bắt đầu dòn lục.

“Bầu trời.”

Nói ra chữ “bầu trời” xong, Nan Da cũng chậm rãi ngược nhìn lên trên. Bầu trời trong vắt như thể có một cái chổi xể vừa quét qua một đường thật sạch. Một chú chuồn chuồn ớt đỏ rực đang nhàn nhã bay lững lờ giữa không trung.

Mới đó mà đã sang thu.

Thời gian trôi qua như cuộn băng video bị tua nhanh gấp hai lần.

“Mùa thu.”

Như một học sinh tiểu học vừa phát âm chữ “m” vừa viết xuống, Hyun Moo ngâm nga từ “mùa thu” rồi thận trọng chọc từng chấm lên bảng chữ nổi.

“Hoa súng.”

“Chữ này hôm qua làm rồi.”

“Nhưng anh làm sai mà. Cái gì làm sai thì phải làm lại. Đây chính là bí quyết của cô Yoon Nan Da luôn đứng nhất trường đấy. Cái đã làm sai lại còn sai lần nữa thì thật không thể tha thứ được.”

“Em bảo cả trường chỉ có sáu mươi học sinh thôi mà?”

“Kệ chứ, hạng nhất vẫn là hạng nhất.”

Nan Da mặt dày tự hào về bản thân, khiến Hyun Moo phì cười.

“Trong veo.”

“Ồi. Khó thế.”

Trán Hyun Moo nhăn tít lại. Chữ có nhiều patchim² nói thế nào cũng khó hơn.

“Anh xong chưa? Tiếp theo là “gà rang”.”

“Gà rang xong lại tới “bánh gạo cay” à?”

“Không. Tới “cây thông công”.”

“Úi.”

Nhìn Hyun Moo giật nảy mình như thể bị chọc trúng điểm yếu, Nan Da bật cười nắc nẻ. Ngắm anh nghiêm túc đánh vật với bảng chữ nổi, nụ cười trên gương mặt cô dần dần đông cứng lại, vành mắt cũng đỏ lên.

Chí ít cũng phải đọc được truyện cổ tích chứ.

Hyun Moo đã nói như thế vào lần đầu tiên học chữ nổi. Dù anh không nhắc tới “dành cho ai” nhưng vì câu nói của Hyun Moo, Nan Da bất giác đưa tay lên sờ bụng.

Đứa bé chắc sẽ hạnh phúc lắm. Bởi dù có cúp điện, dù đêm tối đen như mực không thấy gì, bố cũng sẽ đọc được truyện cổ tích cho con nghe chỉ bằng đầu ngón tay. Con sẽ tưởng tượng ra thế giới đẹp đẽ do đầu ngón tay của bố tạo nên và rồi chìm vào giấc ngủ.

“Anh làm gì đấy? Chọc xong “cây thông công”, tiếp theo là từ 1 đến 10. Ở hơ, kéo dài thời gian quá rồi đấy nhé. Bắt đầu từ ngày mai em sẽ giới hạn thời gian.”

Nan Da dồn sức vào mắt để lệ không trào ra. Cô lên tiếng hỏi thúc anh vô lý.

“Xong rồi. Ôi!”

Hyun Moo kéo tờ giấy in chữ nổi ra khỏi bảng chữ nổi khá thành thục. Anh chia ra cho Nan Da rồi nhắm chặt mắt lại run run.

“Anh sao vậy? Đầu lại đau à?”

“Không, anh không sao.”

Hyun Moo ấn vào cầu mắt, lắc đầu. Khoảnh khắc anh chuyển tờ giấy cho Nan Da, một cái bóng đen thoáng vụt qua. Có lẽ cơn đau đầu thì thoáng dội lên lại định bắt đầu thôi. Đạo gần đây, cùng với cơn đau đầu, cái bóng đó cũng liên tục xuất hiện hết như một vết bần, giống dấu vết của quá khứ được khắc lên trên võng mạc rồi biến mất. Cảm giác như đang xem một bộ phim trắng đen với độ phân giải thấp.

“Anh không sao chứ?”

“Ừ.”

“Thật không?”

“Chăm điểm cho anh đi.”

Anh thực sự không sao hay chỉ giả vờ không sao? Nan Da tỉ mỉ quan sát sắc mặt Hyun Moo, nụ cười mỉm của anh quét qua trái tim cô. “Anh đừng cố chịu đựng đấy nhé.”

“Ừ.”

Nan Da nhận được lời hứa của anh xong liền nhìn xuống đồng chữ nổi như ám hiệu, chậm rãi chăm điểm. Vì giúp Hyun Moo học chữ nổi, Nan Da dù hơi chậm hiểu, vẫn có thể đọc được chữ nổi bằng mắt.

“Oa. “cây thông công” đúng này.”

Nghe Nan Da nói, Hyun Moo nhún vai như thể muốn nói “Đương nhiên rồi”.

“Số đếm cũng đúng hết.”

“Đấy là căn bản rồi.”

“Cũng không đọc cái lỗi nào. Lần đầu tiên anh được 100 điểm đấy. Ồ? Đây là cái gì nhỉ...?”

Dưới ba chấm thể hiện số 10, có thêm một hàng chấm nổi lên.

“Anh-hôn-em-được-không...?”

Nan Da chậm chậm đọc từng chữ nổi xa lạ, giọng cô yếu dần. Một giọt nước rơi tách trên điểm biểu thị bằng câu hỏi.

“Tên học sinh hư hỏng này...”

Ngay lúc Nan Da ngẩng đầu lên, bàn tay Hyun Moo đã kéo gáy cô lại gần. Đôi môi lạnh lạnh của anh đập lên cánh mũi Nan Da.

“Trời ạ. Đâu phải chỗ này.”

Câu đùa không giống Hyun Moo thường ngày khiến một nụ cười bật ra khỏi miệng Nan Da. Anh nuốt lấy môi cô, hút sạch nụ cười đó. Mỗi lần đôi môi sượt qua, trái tim Hyun Moo lại rung lên. Hơi thở ấm nóng hòa quyện cùng bàn tay đan vào nhau. Trái tim anh, nơi Nan Da gõ cửa bước vào, khẽ tí tê như tiếng giấy dán cửa vang lên trong đêm đen.

“Yoon Nan Da... Em... sẽ nhớ đến anh chứ?”

Hyun Moo ngẩng đầu lên, vuốt ve đôi môi Nan Da. Thật chậm rãi, cẩn thận, như thể đang mò mẫm chữ nổi, đọc trái tim Nan Da.

“Không đâu...”

Nan Da lắc đầu.

Không đâu. Em... sẽ chỉ nhớ đến những gì đang ở trước mặt em mà thôi. Thứ em có thể chạm vào, có thể mang theo. Thứ không khiến em đau đớn...

Nan Da đưa tay ôm lấy má Hyun Moo. Cô áp môi mình lên môi anh.

“Em sẽ chỉ nhớ giây phút này thôi.”

Phu nhân Victory đang đi về hướng Yeon Woo Dang, thì đột nhiên quay bước.

“Sao bà cứ vậy về luôn thế Cô Nan Da thì sao ạ?”

Phu nhân Victory chuẩn bị cho Nan Da quần áo mùa thu và đồ cho sản phụ, sẵn định đưa cô về luôn nhưng cuối cùng bà quay lại một mình. Bà leo lên xe, nhắm mắt một lúc lâu không nói gì.

“Chúng ta đi thôi. Đẳng nào cũng toàn đồ tôi chọn theo sở thích cá nhân. Xuất phát đi, tài xế kim.”

Phu nhân Victory trả lời với vẻ thản nhiên. Bà lôi hộp trang điểm ra khỏi túi xách, gỡ gỡ lên sống mũi đỏ ửng.

“Có chuyện gì vậy ạ?”

Di Jung Rye nhìn chằm chằm đôi mắt đỏ lên của phu nhân Victory với vẻ lo lắng.

“Chuyện gì đâu. A mà này, cô Jung Rye nhất định phải nhuộm tóc à? Cứ giữ màu nguyên thủy đi. Ở cái chôn quê mùa chật hẹp này, mấy người trong xóm sẽ nói gì đây? Kể cả không phải thế đi nữa, Nan Da sẽ cười cho đấy.”

“Tôi nhất định phải làm thử một lần.”

Di Jung Rye chăm chú nhìn mái tóc màu tím của phu nhân Victory với ánh mắt đầy hy vọng.

“Thật là... Không cần nổi cô. Cô tưởng kiểu này ai cũng hợp hết đấy à?”

“Đẳng nào tôi cũng làm thôi.”

“Cô mà hỏi hận thì tôi không biết đâu nhé. Là cô tự chọn đấy.”

Phu nhân Victory lắc đầu, đưa mắt nhìn đồng lúa vàng dập dờn.

Phải. Rốt cuộc lựa chọn là chuyện của mỗi người. Dù Nan Da và Hyun Moo có đưa ra lựa chọn như thế nào, bà cũng phải để chúng nó tự quyết định thôi.

“Cô làm gì thế?”

Nan Da đang ngồi xếp bằng trước hiên, nhìn ra ao sùng. Nghe thấy giọng nói của Ho Rim, cô liền ngẩng đầu lên. Bộ dạng anh ta trong bộ vest đi cùng cà vạt đen thật xa lạ, lại có chút gì đó rất phù hợp.

“Anh đi đâu vậy?”

“Chiều nay tôi phải ra ngoài, một mình cô không sao chứ? Cả phu nhân và Di Jung Rye đều không có ở đây mà.”

“Hôm nay anh không về à?”

“Vâng.”

Dường như không muốn nói thêm, Ho Rim đáp ngắn gọn. Rồi anh ta dờ mắt về những bông hoa sùng đang ngủ yên trong ao.

“Nan Ah và Nan Woo tới ngủ cùng là được mà. Anh cứ đi đi đừng lo gì cả.”

Nghe cô nhắc đến Nan Ah, Ho Rim nhăn mặt, vuốt ngược mái tóc lên. Toàn bộ ngón tay đang đưa lên gãi đầu đều nhuốm màu xanh dương. Nhìn những đầu ngón tay dính nước việt quất của anh ta, cô liền phì cười.

“Xin lỗi anh. Nan Ah phiền phức lắm phải không?”

Kể từ khi đến đây, so với việc chăm sóc Hyun Moo, Ho Rim phải làm việc ở vườn trái cây nhiều hơn. Lúc cần, gia đình cô cũng gọi người, thế nhưng anh Yong và chị Soon Ah đã giúp đỡ công việc bên nhà Nan Da quá nhiều rồi. Đang vào độ xuất hàng nên cả Nan Ah và Nan Woo vừa đi học về đã đầu tắt mặt tối thu hoạch việt quất.

Kể cả có được giáo dục tư như mấy đứa ở Seoul, em cũng không hài lòng. Đây là bóc lột sức lao động. Em sẽ tố cáo cho mà xem.

Vừa mới tan học xong là phải chạy ào về nhà, đến thời gian học hành cũng bị tước mất, hái việt quất tới muốn gãy cả lưng. Nan Ah cứ phàn nàn rên rỉ suốt cả ngày, thành thử Ho Rim phải cố chịu đựng công việc ở vườn trái cây mà anh không muốn tí nào.

“À không, vui lắm. Vui hơn tôi tưởng.”

“Đời nào chứ.”

“Thật mà. Làm vỡ việt quất mà không bị Nan Ah mắng cho một trận là tốt lắm rồi. Hễ tập trung vào hái việt quất, tôi không còn biết gì nữa. Cứ coi như một kiểu tu dưỡng đi.”

Nan Da biết cảm giác đó. Mỗi khi buồn, cô đơn hay rời bời, chỉ cần đeo tai nghe, giẫm chân lên đất rồi di chuyển cơ thể sẽ thấy bình yên trở lại. Đỉnh đầu vì nhiệt độ mặt trời nóng rẫy như thể những sợi tóc bị giật lên, mồ hôi tuôn ra như suối từ gáy và sống lưng. Mặc cho gương mặt nóng bừng lên vì quá nóng, cõi lòng lại trở nên tĩnh lặng. Đó là món quà kỳ lạ mà tự nhiên đem tới.

“Hyun Moo đâu rồi?”

“Thời tiết âm u nên anh ấy ngủ ngày lâu hơn một chút. Đến trưa mà vẫn không có đám mây nào, nên có khả năng trời sẽ mưa. Gió cũng đã thổi nhiều.”

Nan Da đưa mắt nhìn về cái cửa sổ mở một nửa của căn phòng Hyun Moo đang ngủ. Ánh nắng ban trưa đã lui đi, căn phòng chìm vào bóng tối mờ mờ. Hay là cô mở cửa sổ ra chút nhỉ? Nghĩ vậy nhưng vì cơn gió lạnh nên Nan Da cứ để thế.

“Trông anh ấy đã khá lên nhiều, mọi việc nhìn thì ổn, nhưng không hiểu sao tôi cứ có cảm giác như đang nắm lấy một mối quan hệ bị kéo căng ấy.”

Nan Da ở Yeon Woo Dang đã được một tháng.

Có lẽ vì nhân sâm phu nhân Victory đem đến, không thì là do bầu trời và không khí trong lành, hoặc nhờ thực đơn ăn kiêng và vận động, tình trạng của Hyun Moo đã tốt lên nhiều. Cân nặng tăng lên, tóc mọc ra nhiều, tiêu hóa cũng tốt. Nhưng Nan Da để ý thấy mấy ngày nay anh thường khổ sở vì cơn đau đầu. Thình thoảng Hyun Moo đột nhiên dừng động tác rồi liên tục ấn lên vùng huyệt thái dương. Mỗi lần thấy anh như thế, cô cảm tưởng như mình đang ở trên một tàu lượn siêu tốc bỗng đột ngột dừng lại ngay trên đỉnh cao nhất. Trái tim cô run lẩy bẩy, không biết khi nào bỏ nhào xuống.

“Cô đừng lo lắng quá. Từ sau khi đến nơi này, tình trạng cậu ấy đã tốt lên nhiều. Quan trọng nhất là tôi rất vui khi thấy Hyun Moo hạnh phúc.”

“Vâng, tôi cũng vui lắm.”

“Tôi biết tại sao Hyun Moo bảo đến đây rồi. Ở chốn này, tâm hồn con người ta trở nên thanh thản hơn nhiều.”

Nan Đa cũng gật đầu.

“Nhìn Hyun Moo và cô Nan Da, tôi lại hồi hận, vì sao mình không có khoảng thời gian như vậy.”

Ho Rim đưa mắt nhìn ra ao sùng. Đôi môi anh ta rũ xuống vẻ cay đắng.

“Tôi và cô ấy hoàn toàn không có thời gian để nhìn vào trái tim nhau. Đến cuối cùng cũng chỉ là sự gấp rút và đau đớn. Nghĩ lại mới thấy, tôi chỉ đối xử với cô ấy bằng tư cách bác sĩ. Những ca phẫu thuật quá sức chịu đựng, việc điều trị chống ung thư liệu có phải vì cô ấy hay không? Tôi đã tự trách mình. Có lẽ đó là lòng tham của tôi với tư cách một bác sĩ, với tư cách một người còn sống. Tôi chẳng cho cô ấy được khoảng thời gian yên bình để xếp đặt một kết thúc. Đó là điều tôi thấy có lỗi nhất.”

“Lòng tham đó... không phải là điều đương nhiên sao?”

Bởi cho dù chỉ còn lại một phút giây, ai cũng muốn ở lại với người mình yêu.

“Tôi mong anh Ho Rim được thanh thản trong tâm hồn. Có lẽ... cô ấy cũng mong như thế.”

“Tôi còn có thể điều trị cho ai bằng bàn tay này nữa đây?”

Ho Rim chăm chú nhìn những ngón tay dính màu xanh.

“Tôi biết lúc nào anh cũng nghĩ cho cảm nhận của anh Hyun Moo trước tiên. Tôi nghĩ một bác sĩ tốt thực sự sẽ thấu hiểu cho người bệnh trước. Hồi trước rõ ràng anh là một bác sĩ tốt kể cả sau này, tôi tin anh cũng sẽ trở thành một bác sĩ tốt. Đương nhiên ngay bây giờ cũng vậy.”

Ho Rim đăm đăm nhìn những ngón tay mình một lúc lâu, rồi quay đầu nhìn Nan Da.

“Cô Nan Da không sợ sao? Việc ở bên cạnh Hyun Moo...”

“Tôi sợ chứ. Rất sợ. Nhưng tôi tin anh Hyun Moo.”

“Cô quả là người dũng cảm. Tôi đã không thể tin cô ấy. À không, có lẽ người tôi không tin tưởng nhất chính là bản thân.”

Cả hai người đều yên lặng nhìn những đám mây đỏ bóng xuống ao sùng.

“Cô ấy... là người thế nào vậy? Tôi hỏi câu này có được không?”

Nan Da e dè lên tiếng. Ho Rim lắc đầu với cô.

“Cô ấy thích Britney Spears.”

“Oa. Nan Ah cũng thích cô ấy lắm.”

“Thế mà cô ấy lại là người rụt rè nhút nhát, sợ đủ thứ trên đời nói năng cũng lí nhí.”

“Đúng là trái ngược hoàn toàn với Nan Ah.”

Ho Rim bật cười vì câu nói của Nan Da.

“Hai người gặp nhau thế nào vậy?”

“Qua chat đấy.”

“Chat ấy ạ?”

“Vâng. Chúng tôi cùng gia nhập một diễn đàn nuôi tảo.”

“Có cả diễn đàn nuôi tảo ư?”

“Đó là niềm vui duy nhất của tôi giữa cuộc sống bệnh viện mệt mỏi. Thực ra tôi không có bể nuôi, nhưng lúc nào tôi cũng muốn có một cái bể đầy tảo biển. Chịu đựng từ bệnh nhân sang đến đám tiền bối, một hôm tầm khoảng ba giờ sáng, tôi vào diễn đàn thì trông thấy một nickname là Kissing Gouram³. Giống như loài cá hường đã đánh mất bạn đời, lúc nào cũng thui thủi một mình. Ngay

giây phút thẫn thờ nhìn cái tên Kissing Gourami đó, dù chẳng biết là ai nhưng tôi đã phải lòng cô ấy.”

Vành mắt Ho Rim khẽ nheo lại.

“Lãng mạn thật. Thế rồi sao?”

“Tôi cứ nhằng nhằng bám theo cô ấy.”

“Ha ha. Như thế nào vậy?”

“Tôi không có bể nuôi tảo nhưng cứ nằng nặc đòi cô ấy nhượng lại tảo cô ấy nuôi cho tôi. Thế rồi một hôm, cô ấy vui vẻ nói là sẽ nhượng lại cho tôi. Hôm ấy là một ngày mưa, cô ấy cầm cả cỏ ngu ru mao chiên và cỏ ngọc trai⁴ còn nguyên mùi nước đến bệnh viện. Lúc nhìn thấy cô ấy, tôi cảm thấy hồi hận ngay lập tức.”

“Sao vậy?”

“Bởi vì có lẽ tôi phải mua một cái bể nuôi tảo lớn hơn rất nhiều so với những gì tôi nghĩ... Thế là tôi đâm sợ.”

Nan Da chống cằm lắng nghe câu chuyện của Ho Rim. Cô vùi mặt vào đầu gối. Hai người họ mà kết hôn chắc sẽ tạo ra một cái bể nuôi tảo to khủng khiếp. Tưởng tượng cảnh hai người yêu nhau cùng hạnh phúc ngắm nhìn đồng tảo đang quang hợp nổi bọt ừng ục, trái tim Nan Da thoáng chốc lạnh giá.

“Lạ thật đấy.”

Giọng nói cay đắng của Ho Rim khiến Nan Da ngẩng đầu lên. Những giọt lệ đọng trên vành mắt của anh ta.

“Tôi đã rất muốn nói ra chuyện này. Dường như tôi muốn kể cho ai đó về cô ấy. Trong tâm trí tôi, cô ấy luôn mang một gương mặt đau đớn, thế nhưng hôm nay kể cho cô Nan Da, cô ấy lại cười hết như hôm đầu tiên gặp nhau, cô ấy mang theo cỏ ngu ru mao chiên và cỏ ngọc trai.”

“Thật may quá.”

“Cô Nan Da cũng nói xem.”

“Chuyện gì cơ?”

“Bí mật của cô ấy.”

“Tôi không có bí mật.”

“VẬY CÔ KỂ VỀ MỐI TÌNH ĐẦU CỦA MÌNH ĐI.”

Ho Rim vừa nhắc đến chữ “mối tình đầu”, Nan Da đã bật cười thành tiếng.

“Cũng giống như anh Ho Rim vừa nhìn thấy cái tên Kissing Gourami đã rơi vào lưới tình, tôi đã nhìn ảnh của một cậu thiếu niên nào đó và yêu ngay lập tức. Lúc ấy tôi khoảng tám tuổi. Anh đừng cười mà. Tình yêu đầu có liên quan gì đến tuổi tác.”

Ho Rim phá lên cười còn gương mặt Nan Da đỏ bừng.

“Gương mặt cậu ấy trong bức ảnh rất gượng gạo, tựa như một người đang phân vân không biết nên cười hay không. Thế nhưng tôi rất thích biểu cảm kỳ lạ đó. Đưa trẻ trong bức ảnh ấy trông cũng trạc tuổi tôi nhưng lại mang một nụ cười vẽ người lớn. Tôi thấy cậu ấy mới oách làm sao.”

“CÔ CHƯA TỪNG NHÌN THẤY CẬU ẤY NGOÀI ĐỜI SAO?”

“Tôi thấy rồi. Trong kỳ nghỉ, cậu thiếu niên ấy xuống đây chơi, chỗ này có nhà bà nội của cậu ấy. Hồi đầu, tôi không biết cậu ấy là thiếu niên trong ảnh. Hình như bức ảnh được chụp lúc cậu ấy còn nhỏ nên cậu ấy lớn hơn tôi tưởng. Trông như thể một người lớn. Cậu ấy là một hoàng tử trầm tĩnh và kiêu ngạo, xa cách với tất cả mọi người, lúc nào cũng chỉ đọc sách một mình. Tôi không thể thích đáng về đó thêm được nữa, mà là ngưỡng mộ tôn thờ.”

“ĐẾN BÂY GIỜ VẪN THẾ?”

“Sau khi bà nội qua đời, cậu ấy không đến đây nữa. Thi thoảng tôi cũng tò mò. Cậu ấy đang ở đâu, làm gì, thay đổi như thế nào, có sống hạnh phúc hay không, cậu ấy là hoàng tử nên chắc sẽ kết hôn với công chúa... Kiểu thế đấy. Sau khi trở thành sinh viên đại học, tôi vừa đi trên đường Myongdong ở Seoul vừa tự cười một mình. Không chừng hoàng tử cũng đang ở đâu đó trên con đường này, lúc đó tôi đã nghĩ thế.”

“NGHE BUỒN NHI.”

Ho Rim thở ra một hơi dài được phóng đại.

“Anh biết chuyện buồn hơn là gì không? Khi tôi đứng cười một mình ngay giữa Myongdong như con ngốc, người ấy lại đang đi du học cách đó nửa vòng Trái Đất.”

“A a, đúng là buồn thật.”

“Vâng, buồn thật đấy.”

Nan Da gật đầu. Cô không nói thêm lời nào, nhìn chăm chăm về phía ao sùng. Điều buồn thực sự là, cô vẫn tưởng người ấy đang sống hạnh phúc, nhưng anh lại sắp chết.

“Hôm nay là ngày giỗ của cô ấy.”

Ho Rim trông có vẻ đã thanh thản hơn nhiều. Anh ta khẽ cười rồi đứng dậy.

“Cô ấy... chắc đã chờ anh lâu lắm rồi. Anh lái xe cẩn thận nhé, trời sắp mưa rồi đây.”

Nan Da trông theo chiếc xe của Ho Rim đi vòng qua cái cây to ở lối vào làng rồi khuất dạng. Cô lại nhìn về phía Yeon Woo Dang. Hôm nay Hyun Moo ngủ ngày quá lâu khiến cô thấy lo lắng.

“Ồ? Anh dậy rồi à?”

Hyun Moo đã thức dậy. Anh nhún nhún cầu mắt, ngồi ở chỗ sàn nhà trước hiên nơi Nan Da luôn ngồi.

“Anh Ho Rim ra...”

“Anh nghe thấy tiếng xe rồi.”

Dường như tâm trạng anh không được tốt, câu nói cắt ngang lời Nan Da của anh nghe cộc lốc.

“Anh thấy trong người không khỏe à? Đầu anh đau sao?”

Hyun Moo tảng lờ sự lo lắng của Nan Da, xỏ chân vào đôi giày thể thao, tìm sợi dây thừng ở cái cột rồi nắm lấy. Cả gió và bầu trời đều đang trong trạng thái không bình thường nhưng xem ra anh định đi dạo.

“Trời sắp tối rồi mà anh còn định đi dạo sao?”

“Bây giờ cũng đủ tối rồi.”

“Em xin lỗi. Em không có ý đó, mà là mưa...”

“Được rồi.”

Anh lại ngắt lời cô. Hyun Moo nắm lấy sợi dây thừng đi về phía rừng tre. Nan Da nhìn theo lưng anh.

“Sao anh lại buồn? Anh ngủ ngon mà.”

Đến lúc ấy Hyun Moo mới từ từ quay người lại. Gương mặt anh trông có vẻ thất thần.

“Anh không buồn.”

“Thế thì là sao?”

Hình như Hyun Moo cũng đang chật vật tìm câu trả lời, trán anh nhăn lại.

“Không biết, chỉ là tâm trạng rất tệ thôi.”

“Chỉ là sao? Cái gì cũng có lý do cả đấy.”

Nan Da không biết phải làm sao với Hyun Moo đang bướng bỉnh như một đứa trẻ.

“Thế rồi anh định đi leo núi một mình sao?”

“Phải.”

“Nói dối. Rõ ràng anh biết là em sẽ đi theo.”

Nan Da phì cười, ngay lúc định lại gần Hyun Moo, cô bỗng nghe thấy tiếng bước chân của ai đó sau lưng. Nan Da quay ra đằng sau nhìn. Nụ cười vụt tắt trên gương mặt cô.

“Có ai đến à?”

“...”

“Yoon Nan Da! Sao em không nói...”

Hyun Moo nắm sợi dây thừng đi ngược về phía Nan Da, đột nhiên anh đứng sững người. Mùi hoa đậu tía quen thuộc phát ra.

“Seo... Yoo Jin?”

Nan Da tròn mắt nhìn Hyun Moo chỉ trong một lần đã nhận ra Yoo Jin. Cô nuốt ngược tiếng rên đang thoát ra.

“Hyun Moo, Hyun Moo à...”

Yoo Jin chạy đến ôm chầm lấy eo Hyun Moo. Trái tim căng lên như ống cao su của Nan Da tựa hồ có ai đó đâm một cái kim sắc bén vào.

“Sao anh không nói? Tại sao?”

Yoo Jin đánh vào ngực Hyun Moo như oán hận anh, còn anh thì ôm lấy bờ vai nức nở của cô ta. Nan Da thần thờ nhìn hai người. Trái tim cô cuối cùng cũng vỡ tung.

Nan Da loạng choạng bước lùi lại. Cô xoay người, bàn chân bước đi trong vô định. Từ cổ họng và trái tim cô, tiếng gió thổi cứ thế trào ra. Những giọt lệ không thể giữ lại trên viền mắt, tản mát khắp không gian. Cô chạy, chạy như điên. Cô đã lang thang tận đâu và bao lâu, cô cũng không biết. Bắp chân va quệt vào cỏ dại đau rát. Ngón chân cái vấp trúng hòn đá đau lớn. Khi định thần lại, cô đã đứng trước ngôi mộ của bố mẹ. Nan Da ngã gục trên ngôi mộ vẫn còn sót lại nhiệt độ buổi trưa, òa khóc nức nở.

“Mẹ ơi, bố ơi...”

Lần đầu tiên sau khi bố mẹ qua đời, Nan Da mới gào khóc điên dại như một đứa trẻ nhõng nhẽo thế này. Vì Nan Ah, vì Nan Woo, cô đã không thể khóc cho tử tế. Sợ rằng nếu rơi nước mắt thì sẽ gục ngã, nên cô đã không khóc. Khi phải chịu đựng chủ nợ, khi phải tiếp nhận điều trị khủng khiếp ở khoa Sản, khi tiến hành thụ tinh nhân tạo đáng sợ, kể cả cái ngày biết được sự tồn tại của đứa bé, Nan Da cũng không thể khóc cho thỏa. Cô đã không được khóc.

“Mẹ ơi, bố ơi, con đau lắm. Ở đây... ở đây rất đau. Con khổ lắm. Con sợ lắm.”

Nan Da túm chặt lấy lồng ngực quần quai khổ sở. Lá cỏ cào vào mặt cô như nhói.

Cào cả vào trái tim cô.

“Yoo Jin à.”

Hyun Moo nắm lấy vai Yoo Jin, đẩy cô ta ra khỏi ngực anh.

“Park Hyun Moo. Phải biến em thành một đứa con gái xấu xa thì anh mới vừa lòng hay sao?”

“Sao em lại đến đây?”

“Chuyện đó quan trọng lắm à?”

“Phải. Bây giờ chuyện như thế chẳng còn quan trọng nữa.”

Hyun Moo thở ra một hơi trầm thấp, nắm lấy bờ vai đang nức nở của Yoo Jin.

“Hyun Moo à. Em... em không thể tha thứ cho mình được.”

“Đừng như thế. Em đừng đau lòng, mau quay về đi.”

“Em không thể để anh lại thế này mà đi được.”

“Không để anh lại thế này, rồi sao nữa?”

“ ... ”

“Em có ở bên cạnh anh cho đến ngày anh chết đi không?”

Yoo Jin chẳng thể nói được câu nào, chỉ biết rơi nước mắt.

“Seo Yoo Jin. Chúng ta rất giống nhau. Đều là những kẻ yếu đuối và nhu nhược. Chưa gì đã sợ hãi và né tránh. Thế nên em và anh đã bỏ lỡ giây phút quan trọng thực sự rồi. Có lẽ chúng ta không cần nhau như chúng ta tưởng.”

Vì lòng tự trọng, Hyun Moo đã bỏ lỡ giây phút quan trọng phải nắm lấy Yoo Jin. Còn Yoo Jin - người hứa sẽ đợi Hyun Moo - vì sự yếu đuối đã đánh mất giây phút đó. Tình yêu đã qua chính là trái tim thiết tha một khoảnh khắc nào đó đã bỏ lỡ như vậy

Trái tim thiết tha.

Đột nhiên Hyun Moo buông vai Yoo Jin ra, vội vã xoay người lại.

“Yoon Nan Da!”

Tiếng hét của Hyun Moo dội lại oang oang trong khu vườn nơi bóng tối đã buông xuống.

Yoo Jin kinh ngạc nhìn Hyun Moo đang dò dẫm trong bóng tối hét gọi tên Nan Da với vẻ xa lạ. Anh luôn là một người trầm lắng, cả xúc cảm, nụ cười cũng tĩnh lặng như nước. Một con người lạnh lùng như dòng nước lạnh lại bày ra vẻ mặt gấp gáp đến thế, giọng nói run rẩy đến thế, tìm kiếm một người nào đó.

Bỗng chốc nỗi xấu hổ cùng sự hổ thẹn trào lên, vật lộn bên trong Yoo Jin. Cô ta bao biện cho bản thân thế này, thế kia, vậy nhưng cuối cùng lại vứt bỏ người đàn ông bị bệnh. Cô ta chạy đến nơi này chẳng qua chỉ để giảm bớt cảm giác tội lỗi không đâu của mình. Nếu cô ta vừa khóc vừa kêu gào, chắc hẳn Hyun Moo sẽ nói không sao và tha thứ cho cô ta.

Điều tồi tệ nhất là sự kiêu căng ngạo mạn của bản thân đối với Nan Da. Cô ta đã ảo tưởng rằng người Hyun Moo yêu luôn là Seo Yoo Jin, muốn xác nhận rằng Nan Da chẳng qua chỉ là người con gái Hyun Moo bắt buộc dĩ phải lựa chọn mà thôi.

Khi đã nhìn rõ đáy lòng mình, Yoo Jin đưa hai bàn tay lên ôm mặt. Thà rằng cô ta đừng đến đây. Nếu thực lòng lo lắng cho Hyun Moo, cô ta đừng nên đột

nhiên chường mặt ra thế này. Nếu tấm lòng cô ta dành cho Hyun Moo là chân thành, cô ta nên thực tâm cầu nguyện cho anh mới phải.

“Em có ở bên cạnh anh cho đến ngày anh chết đi không?”

Không. Cô ta không thể. Phải, Yoo Jin đã nhận ra mình không thể làm được điều đó, mà người làm được chính là cô gái ấy cô gái mang tên Yoon Nan Da.

“Xin lỗi, xin lỗi anh... Hyun Moo à.”

Yoo Jin đứng trong khu vườn tắm tối, thút thít khóc thật lâu.

“Yoon Nan Da!”

Ai thế nhỉ?

Tiếng ai đó gọi tên cô khiến Nan Da mở choàng mắt. Cô đã ngủ thiếp đi sao? Không khí buổi đêm lạnh lẽo làm cô run lấy bầy. Những hạt mưa to nặng và lạnh lẽo nhỏ xuống đôi má trầy xước của cô. Con gió dữ dội như tiếng gầm gào của dã thú thổi đến, khu rừng tối tăm chao đảo và kêu lên những tiếng ùng ùng.

Nỗi sợ hãi dội lên. Bóng tối đen đặc đến độ không thể phân biệt được gì. Ngay cả khi đang lo lắng không biết phải xuống núi như thế nào, Nan Da vẫn nhớ đến Hyun Moo có lẽ đang ở một mình trong ngôi nhà tối tăm, nhưng rồi cô lắc đầu.

Chắc anh ấy đang ở cùng cô gái đó.

Nan Da cài cúc áo cardigan, ngược mặt lên nhìn trời. Cô hoàn toàn không thấy ngôi sao dẫn đường. Không thấy cái gì cả. Con gió dữ dội tạt vào người, Nan Da thu mình lại, chậm rãi dò dẫm đi xuống trong bóng tối. Mỗi lần loạng choạng suýt ngã, nhận ra mình đưa tay ôm lấy bụng theo bản năng, Nan Da lại bật khóc nức nở.

“Chị điên rồi sao? Chị đi đâu về vậy? Anh rẽ ở một mình đấy. Chị không đem theo điện thoại lại đi ra ngoài là thế nào?”

“Một mình?”

“Ừ, một mình chứ mấy mình. Em bảo anh ấy chờ ở đây nhưng anh ấy nhất định đi cho bằng được. Anh ấy bảo có khi chị về nhà rồi.”

Nan Ah hét lên với Nan Da đang ướt mèm và xộc xệch.

“Chị, anh rẽ đi đi về về tận hai lần rồi. Chị đi đâu, làm gì vậy? Mặt chị sao thế kia?”

Trông bộ dạng của Nan Da, Nan Woo chực khóc đến nơi.

“Mau đi tắm nước nóng đi. Bị cảm bây giờ. Để em gọi điện cho anh rề.”

Nan Da gật đầu, cởi cúc áo cardigan. Chiếc áo nhỏ nước tong tong trĩu xuống không để gì cởi bỏ. Răng cô va lập cập vào nhau, cả người run lẩy bẩy.

“Ồ? Lạ thật. Không gọi được cho anh rề, điện thoại bàn ở nhà cũng không ai bắt máy.”

Đang chật vật cởi áo cardigan và gỡ cúc áo sơ mi ra, Nan Da quay người lại.

“Không bắt máy à?”

“Ừ. Ba mươi phút trước anh ấy còn gọi điện thoại cơ mà. Anh ấy bảo khi nào chị về đến thì gọi cho anh ấy. Có chuyện gì thế? Hai người cãi nhau à?”

“Nan Ah. Em cứ liên tục gọi cho anh rề nhé. Vội lại đưa điện thoại của em cho chị.”

Nan Da mặc chùng áo khoác của Nan Ah ra ngoài áo sơ mi ướt đầm rồi mặc áo mưa vào.

“Chị, mình đi cùng đi.”

“Không được. Em phải ở nhà. Hai đứa ở nhà hết đi.”

“Hay em gọi anh Yong nhé?”

“Nếu cần chị sẽ gọi. Em cứ liên tục giữ máy gọi cho anh rề đi. Để chị nghe thấy tiếng chuông.”

Nan Da cầm lấy điện thoại của Nan Ah và đèn lồng rồi đi vào trong rừng. Gió tạt vào tai cô. Mưa nhu trút nước khiến cô không nhìn rõ phía trước. Đôi giày thể thao vỗ lồm bồm trên đường rừng.

“Anh Hyun Moo! Anh Hyun Moo oi! Park Hyun Moo!”

Nan Da chạy vào trong rừng gọi Hyun Moo. Cô gọi điện cho anh, nhưng điện thoại của anh đã tắt nguồn.

Ruỳnhhhh.

Tia chớp lóe lên, đánh xuống giữa rừng. Cái cây bị trúng sét ở nơi nào đó trong rừng kêu rắc một tiếng, phát ra âm thanh nứt gãy. Nan Da vội bịt tai nhìn lên bầu trời lóe sáng, rồi lại chạy đi.

“Học!”

Nan Da trượt chân trên con đường rừng trơn tuột, đèn lồng trong tay cô rơi xuống. Cô loạng choạng lấy lại thăng bằng, ngay lúc định chụp lấy cái đèn lồng lăn tròn, nhờ ánh đèn mờ mờ, cô trông thấy một thứ gì đó đang chuyển động.

Là Hyun Moo.

Con mưa xối xả trút xuống người anh. Cô trông thấy Hyun Moo đang mò mẫm trên nền đất và cả chiếc điện thoại di động đang như có như không sượt qua đầu ngón tay dính đầy bùn đất của anh. Nó ở ngay trước mặt, thế nhưng anh cứ mãi lần tìm như một thằng ngốc, khiến Nan Da nổi giận đến phát điên. Cô dùng nắm tay dụi dụi mắt. Nước mưa rơi vào mắt bỏng rát.

“Nan Ah à? Chị thấy anh rề ròi. Ừ. Ừ. Em khóa chặt cửa lại rồi ngủ đi. Ừ. Đừng lo. Không, trời đang mưa mà, cứ ở nhà đi. Không sao đâu.”

Nan Da gọi điện báo với Nan Ah rồi bước từng bước lại gần Hyun Moo. Ánh đèn phản chiếu trên gương mặt khiến anh giật mình cứng người lại.

“Yoon... Nan Da? Nan Da à?”

“Điện thoại ở ngay trước mặt sao anh không bắt máy?”

“Anh làm rơi mất. Lúc chuông reo anh định tìm nhưng đột nhiên nó lại tắt tiếng. Chắc nước vào nên hỏng mất rồi.”

Nhìn Hyun Moo giải thích với vẻ có lỗi, Nan Da càng tức giận hơn.

“Đã không nhìn thấy gì thì phải ở yên trong nhà chứ, sao lại đi ra ngoài? Anh làm gì ở đây thế hả?”

Nan Da nắm lấy cánh tay dựng anh dậy. Cô hét âm lên.

“Yoon Nan Da...”

Hyun Moo ôm chầm lấy Nan Da đang hung dữ gào lên. Đôi môi lạnh lẽo của anh đặt lên trán Nan Da.

“Không... có em.”

“...”

“Anh chờ thế nào em cũng không đến.”

Nan Da vùi mặt vào lồng ngực ướt đẫm của Hyun Moo, không nói được lời nào.

“Yoon Nan Da, em đừng buồn nữa.”

“Em không buồn.”

“Thế thì là gì?”

“Chỉ là tâm trạng rất tệ thôi.”

Hyun Moo tươi cười, ôm Nan Da chặt hơn, tự hỏi tâm trạng đó là gì.

“Cần gì thì nói với em nhé. Em chờ ở ngoài.”

Nan Da chuẩn bị quần áo khô xong xuôi rồi chạy vào phòng tắm, hàm răng cô va lập cập vào nhau. Hyun Moo đổ đầy nước vào bồn, cởi quần áo ướt quăng đi, đột nhiên anh quay người về phía Nan Da.

“Bọn mình tắm chung đi.”

“Hả?”

“Anh nói rồi còn gì. Em có cởi sạch, anh cũng có thấy gì đâu em, còn anh ấy! Em có nhìn anh hay không cũng chẳng sao đâu.”

“Anh... đùa đấy à?”

Nghe Hyun Moo nói, tới lượt cả cơ thể Nan Da run bần bật.

“Đừng có đứng run rẩy như thế nữa, lại đây đi. Anh nghe thấy cả tiếng xương của em va vào nhau rồi kìa.”

Hyun Moo quờ quạng bắt lấy vai Nan Da, cảm nhận nguyên vẹn cơn run rẩy từ đôi vai lạnh ngắt ấy.

“Em, em không sao đâu.”

“Em có bị cảm cũng không uống thuốc được mà. Em không nghĩ cho... con à?”

“Con... ấy ạ?”

Đây là lần đầu tiên chữ “con” phát ra từ đôi môi ngập ngừng của Hyun Moo. Cuối cùng anh cũng thừa nhận sự tồn tại của đứa bé rồi sao? Con tử thân và nỗi buồn kỳ lạ dâng lên. Cảm giác cứ như thể người chồng cao thượng chấp nhận đứa con do người vợ không chung thủy dan díu ở ngoài mà có vậy. Dẫu biết đó là suy nghĩ vớ vẩn nhưng lạ lùng thay cô lại thấy đau lòng. Nước mắt Nan Da tuôn ra. Cô cắn chặt môi. Vì cố nén dòng lệ, đôi vai Nan Da hơi run rẩy.

“Em... em tắm ở phòng tắm nhà trong là được rồi.”

“Ồ đây làm gì có bồn tắm. Bình nóng lạnh cũng không tốt nữa.”

“Anh nói thật đấy à?”

“Anh không có tâm trạng để đùa đâu. Bồn tắm ở đây rộng đến bốn người vào cũng vừa, với lại lỡ không có em anh ngã thì sao. Em cứ nghĩ đây là nhà tắm công cộng đi.”

Đúng như lời Hyun Moo, Nan Da nhìn xuống cái bồn tắm làm bằng thân cây bách rộng đến mức bơi trong đó cũng được. Cả nhà tắm cũng rộng đến độ nhiều người có thể sử dụng cùng một lúc. Cô lưỡng lự. Nói gì thì nói, khó mà nghĩ nó là nhà tắm công cộng, bởi nhà tắm công cộng còn chia nam nữ riêng cơ mà.

Thế này không được, thế kia cũng không xong, Hyun Moo bỏ tay khỏi đôi vai của Nan Da. Anh quay lưng lại, cởi đôi tất và quần dài dính đầy bùn đất. Đường như đến đồ lót cũng ướt sũng. Hyun Moo định dùng ngón tay kéo quần đùi xuống thì nghe thấy một tiếng thở gấp, anh bật cười nắc nẻ. Trong tình huống này, đến cả Nan Da cũng lên cơn liệt tim thì sẽ phiền phức lắm. Anh mặc nguyên quần đùi, bước vào trong bồn tắm.

“Yoon Nan Da, em còn làm gì đấy? Chẳng lẽ anh phải cởi đồ cho em nữa à?”

“Không... không phải thế. Dù sao cũng không được đâu. Em sẽ tắm ở nhà trong vậy.”

“Em định bỏ mặc người không nhìn thấy gì à?”

“Thời... thời gian qua chỉ có một mình, anh vẫn làm tốt mọi chuyện mà.”

Hyun Moo không nói gì, tựa đầu vào bồn tắm nhắm mắt lại. Chỉ có tiếng nước chảy ra từ vòi cùng hơi thở bất ổn vang vọng khắp nhà tắm.

“Em thích làm gì thì làm. Mặc kệ em có lạnh chết hay không.”

“Em chưa thấy ai lạnh chết vào tháng Chín cả.”

Giờ cũng sắp sang tháng Mười rồi nhưng nếu nói thời tiết lạnh đến chết thì chưa phải. Nan Da đặt đồ khô và đồ lót của Hyun Moo lên kệ rồi cầm tay nắm cửa nhà tắm.

“Em để đồ khô trên kệ ở phòng thay đồ đấy nhé.”

Cánh cửa nhà tắm đóng lại. Tiếng bước chân khẽ khàng bị át đi trong tiếng mưa rơi.

“Lỳ lợm thật.”

Bộ có ai ăn thịt em hay sao? Nước trong bồn tắm đập dềnh dang cao lên. Hyun Moo vừa khóa vòi nước vừa lằm bằm trong họng. Anh cởi quần đùi, ném nó ra khỏi bồn rồi nổi lên mặt nước như đang bơi ngửa, mắt nhìn đăm đăm trần nhà.

“Phù.”

Hyun Moo hít vào một hơi thật sâu. Hương gỗ bách tỏa ra trong làn hơi nước thâm nhập sâu vào phổi anh. Thật yên tĩnh. Trong tiếng mưa ướt át thì thoảng truyền đến tiếng sấm đi đùng.

Mới đó đã sang thu rồi.

Anh còn bao nhiêu thời gian nữa?

Hyun Moo ấn vào giữa trán và phần huyết thái dương gần đây thường xuyên nhức buốt, rồi lắc đầu.

Hôm nay thôi... Chỉ nghĩ đến hôm nay thôi. Chỉ hôm nay mà thôi.

“Cái này làm sao thế?”

Vừa vào đến nhà trong cô đã thấy đèn báo hiệu của bình nóng lạnh tắt ngóm. Dù Nan Da có bật tắt mấy lần nhưng nó chỉ kêu rừ rừ rồi im lặng. Nước nóng cũng không đủ ấm. Mãi đến lúc đó Nan Da mới nhớ ra, mấy hôm trước dì Jung Rye có nói phải sửa bình nóng lạnh ở nhà trong. Vì chỉ mặc mỗi đồ lót, khiến cô run lên vì lạnh. Cô đành quần đại quần áo lên người rồi chạy đến nhà chính.

“A, ở đây không sao cả.”

May là bình nóng lạnh ở nhà chính không bị hỏng. Sàn phòng cũng bắt đầu ấm lên.

“Ư ư, lạnh quá.”

Nan Da mặc hai áo cardigan bên ngoài nhưng không thấy đỡ lạnh chút nào. Nước mũi chảy ròng ròng.

“Không được để bị cảm.”

Nan Da dùng vạt áo cardigan lau nước mũi, nhìn về ánh đèn mờ ảo của nhà tắm giữa màn mưa. Trông nó thật ấm áp, giống hệt như cái bánh bao nhân đậu nóng hổi đang bốc hơi nghi ngút.

“Ày, không biết đâu. Anh ấy bảo có cởi sạch cũng không thấy gì mà.”

Cộc cộc

“Em vào được không?”

Nan Da thò đầu rồi bước vào nhà tắm. Bỗng nhiên cô hít sâu một hơi rồi ngay lập tức quay đầu lại. Cơ thể không mặc quần áo của người đàn ông đang nổi trên mặt nước trông mờ mờ ảo ảo giữa làn hơi nước. Hình như anh vừa đổi tư thế, Nan Da nghe thấy tiếng nước rào rào cùng câu nói cộc lốc của anh.

“Làm sao?”

“Cái cái bình nóng lạnh ở nhà trong hư mất rồi.”

“Thế rồi sao?”

“Lạnh quá nên em không chịu được.”

Thay vì đáp lời cô, chân mày Hyun Moo nhướn lên vẻ thú vị.

“Anh này, anh mặc đồ lót vào được?”

“Có ai đi tắm lại mặc đồ bao giờ không?”

“Không phải thế...”

“Anh biết rồi. Đưa cái quần anh vớt trên sàn lại đây.”

“Em ư?”

“Thế anh làm nhé?”

Hyun Moo toan đứng dậy khỏi bồn tắm, Nan Da đã vội vã xua tay.

“Không, không. Để em làm. Anh cứ ở yên đó.”

Nan Da dùng ngón trỏ và ngón cái kẹp lấy cái quần đùi Hyun Moo vớt lung tung trên sàn nhà tắm nhấc lên. Cô quăng nó về phía anh rồi quay lưng lại.

“Không phải... em đang nhìn đấy chứ?”

Vừa mặc quần vào, Hyun Moo vừa hỏi với vẻ trêu ghẹo. “Không, em tuyệt đối không nhìn mà!” Tiếng Nan Da vang ầm ầm trong nhà tắm.

“Em hét lên như thế càng đáng ngờ.”

“Em đã bảo là không nhìn mà. Với lại anh chẳng bảo em có nhìn cũng không sao đấy thôi.”

“Đương nhiên là không sao. Vậy tức là em nhìn rồi chứ gì?”

“Đã bảo không rồi mà.”

Nan Da nổi đóa. Hyun Moo bật cười khanh khách, quyết chọc cô đến cùng.

“Đúng là đáng ghét...”

Nan Da quay lưng lại. Ngay lúc nhìn thấy Hyun Moo, gương mặt cô nhăn lại. Nhìn anh mặc ngược cái quần từ trước ra đằng sau, cô vừa thấy tức cười lại vừa buồn buồn không sao hiểu nổi.

Anh cũng hốt hoảng đúng không. Chẳng kém gì em.

Nan Da liếc nhìn Hyun Moo đang giả vờ thản nhiên, rồi đưa bàn tay run rẩy lên cởi nút áo cardigan.

Ào

Nước dâng lên đập dềnh, tràn ra ngoài bồn tắm ngang với thể trọng của Nan Da. Tiếng thở thật trọng của cô cùng mùi cơ thể quen thuộc xen giữa hương gỗ bách tác động đến anh. Hyun Moo vuốt ngược mái tóc ngắn rồi nhắm mắt lại. Những sợi lông trên da đung đưa khe khẽ theo dòng nước như những con hải quỳ. Hyun Moo nhắm mắt tưởng tượng mái tóc đung đưa của Nan Da.

Bây giờ trông cô... như thế nào nhỉ?

Những giọt nước đọng trên bắp chân mọc lông tơ trông như những viên bạc? Chúng vỡ tung như sâm anh và phân tử nhỏ li ti chứa hơi người chắc hẳn sẽ tan vào trong nước. Tiếng tim đập như trống trận lan ra như vòng tròn đồng tâm rồi đẩy đến tận trái tim anh? Dòng nước chảy giữa lòng ngực cô có theo hiện tượng đối lưu mà chạm đến lòng ngực anh không? Hơi ấm vòng quanh eo và ngực cô ấy sẽ quấn quanh chân anh?

“Ặc!”

Hyun Moo đang nằm thư giãn thoải mái đột nhiên vùng vẫy như bị rơi xuống nước. Anh đứng bật dậy, cảm nhận cơ thể mình đang từ từ nóng lên rất kỳ lạ.

“Em... em cứ từ từ rồi ra sau nhé.”

Hyun Moo dò dẫm ra khỏi bồn tắm. Trái tim anh đập mạnh như điên. Hyun Moo đi theo tay nắm, dọc đường đến buồng tắm đứng phải dừng lại mất hai lần vì suýt trượt.

“Anh không sao chứ?”

Giọng nói của Nan Da đuổi sát sau lưng.

Chết tiệt.

Xin em, làm ơn bỏ ngay cái câu hỏi không sao đấy đi. Bởi anh đang cực kỳ có sao đây này.

Hyun Moo miễn cưỡng nuốt ngược tiếng hét vào trong họng. Anh mở vòi nước thật mạnh.

Ràoooo.

Dòng nước ào ào trút xuống như mưa rào. Nước lạnh đâm vào làn da anh như nhói. Đến lúc đó anh mới nhận ra, không phải do nước nóng mà chính cơ thể mình nóng lên. Khốn kiếp. Hyun Moo thô bạo thò tay về phía cái kệ.

Râm. Loảng xoảng.

Nan Da quay đầu nhìn về hướng nhà tắm đứng. Trước bàn tay luống cuống của Hyun Moo, đầu gối, xà phòng, bông tắm trên kệ rơi vung vãi khắp sàn nhà.

“Em giúp anh nhé?”

“Khỏi đi. Em đừng có đến đây.”

Nan Da định giúp anh, toan ra khỏi bồn tắm nhưng giật mình dừng động tác vì giọng nói lạnh lùng của Hyun Moo. Sao đột nhiên tâm trạng anh ấy xấu thế?

Cô khẽ thở dài một hơi không để anh nghe thấy rồi chăm chú nhìn theo bóng lưng Hyun Moo đang quờ quạng tìm cục xà phòng, bàn tay xoa nó lên mái tóc ngắn mạnh bạo như thường tức giận. Bọt xà phòng nổi lụp bụp trên đầu ngón tay trông như cơn đau trong đầu anh trôi lên. Để đội sạch đám bọt, anh phải cúi người xuống, sống lưng gầy gò lộ rõ ra. Đốt xương nhô lên, cảm tưởng như cơn đau từ sâu trong cơ thể đang thoát ra bên ngoài.

Nan Da muốn vuốt ve tấm lưng đó. Cô muốn an ủi từng khớp xương nhô ra đầy đau đớn ấy bằng tất cả tấm lòng, nhưng cuối cùng chỉ có thể nắm chặt những ngón tay đang nhăn nhúm lại trong nước.

Dường như không còn lo lắng về Nan Da nữa, Hyun Moo cởi quần dài vứt sang một bên rồi mở tung cánh cửa nhà tắm đứng. Anh quắn cái khăn treo trên cửa quanh eo và không nói lời nào, đi ra khỏi nhà tắm.

Rì ì ì.

Tiếng máy sấy tóc truyền đến qua cánh cửa nhà tắm.

“A! Chắc mình đói bụng rồi.”

Nan Da ngẩn ngơ ngậm mình trong nước, đến tận khi bụng sôi lên ùng ục, cô mới nhận ra đã quá giờ ăn tối. Bước ra khỏi bồn tắm ấm áp dù vẫn muốn ở đó thêm chút nữa, cô bỏ đồng quần áo Hyun Moo cởi ra rồi ném lung tung vào giỏ đựng đồ, nhặt cả dầu gội và bông tắm lẫn lóc vương vãi trên sàn đặt lên kệ.

“Ồi, lạnh quá.”

Cởi bỏ bộ đồ lót khi này không thể cởi, cô xoay vòi hoa sen, dòng nước lạnh chảy ào xuống làm cô giật nảy mình. Chẳng lẽ lúc này anh ấy tắm bằng nước lạnh? Cô xoay cần gạt sang phía nước nóng, nhìn chằm chằm cái bóng chập chờn ẩn hiện qua tấm kính mờ.

Uỳnh.

Hyun Moo đang lơ đãng cảm máy sấy khô tóc, đột nhiên tách tách, anh giật mình vì tiếng tia lửa tóe lên cùng lúc với âm thanh dừng lại của máy sấy. Anh nhún nút lần nữa nhưng nó vẫn im lìm. Cúp điện rồi à?

Rầm.

Anh nghe thấy một âm thanh yếu ớt phát ra từ trong nhà tắm.

“Yoon Nan Da?”

Vừa mở cửa ra, Hyun Moo đã nghe thấy tiếng rên “Ái ui” của Nan Da.

“Em ở đâu?”

“Trong nhà tắm đứng. Em va vào cửa kính.”

Thanh âm lí nhí của cô run rẩy như sợ hãi.

“Không sao chứ?”

Hyun Moo bắt lấy bàn tay Nan Da vừa dò dẫm mở cửa kính. Cả người cô đầy bọt.

“Em đang gội đầu thì đột nhiên đèn tắt. Chắc là mất điện rồi.”

“Ừ.”

“Ừ, mắt cay quá. Vòi hoa sen rót xuống sàn nên...”

Nan Da đang cúi người xuống sàn mò mẫm bóng giạt bắn mình, người cô đông cứng lại. Dòng nước ấm áp đang dội lên tóc cô.

“Đề... đề em làm cho.”

Nan Da thò tay lên đầu nhưng thay vì vôi hoa sen, cô lại đụng trúng bàn tay to lớn của Hyun Moo đang luồn vào tóc cô.

“Ngồi yên đi. Trong tình cảnh này anh làm tốt hơn em đấy.”

“...”

“Cúi đầu thấp xuống.”

Nan Da co người ngồi, cúi đầu xuống. Cô nhớ đến hồi nhỏ lúc tắm cùng mẹ, mẹ cũng ở sau lưng cô như thế này, gội đầu cho cô. Lòng ngực mềm mềm của mẹ chạm vào lưng cô, hơi thở của mẹ chạm vào gáy cô, vừa làm mẹ vừa kêu “Ôi ôi”.

“Che tai lại đi, đừng để nước chui vào.”

Lòng ngực Hyun Moo sượt qua lưng cô, hơi thở gấp của anh chạm vào gáy cô. Nan Da che tai lại như một đứa bé ngoan ngoãn vâng lời, cô nhắm chặt mắt. Bàn tay anh lau sạch bọt từ vành tai đến gáy, nhẹ nhàng vuốt ve da đầu cô. Nan Da nhắm chặt mắt hơn, như thể không muốn để lỡ bàn tay ấy dù chỉ là một chút.

Cô mong giây phút này kéo dài mãi mãi, thế nhưng tiếng nước đã ngưng lại, bàn tay Hyun Moo cũng rời khỏi tóc cô. Cô bỏ bàn tay đang che tai ra, từ từ mở mắt, nhưng xung quanh vẫn tối om đến đáng sợ. Cô không nhìn thấy gì. Cô chớp chớp mắt song vẫn chỉ là bóng đêm đen đặc.

Thì ra... là thế này. Thời gian của anh... Thời gian đã bị đồ đầy bởi bóng tối mù mịt như vậy.

Lần đầu tiên Nan Da nhận thức được bằng cả cơ thể, rằng bóng tối này là hiện thực của Hyun Moo. Cô nghĩ, hẳn anh khó chịu, bức bối lắm.

“Thì ra là tối om như thế này. Mông lung như thế này. Như thế này...”

“...”

“Làm sao anh vượt qua được? Đáng sợ thế này cơ mà...”

“...”

“Em chẳng biết gì cả, lại cứ bảo anh phải vượt qua. Thật tàn nhẫn...”

Nan Da túm mái tóc ướt, ngẩng đầu lên. Xúc cảm nóng bỏng chạm vào gáy khiến cô hít vào một hơi. Phía sau gáy cô, nơi bị hõm vào, đôi môi của Hyun Moo đã đặt lên đó.

“Em... em xin lỗi.”

Nan Da nghĩ do bất cẩn nên hai người mới va chạm. Cô toan quay người lại thì một bàn tay ấm áp đã ngập ngừng xoa lên tấm lưng của Nan Da. Thật chậm. Giống như vừa nãy Nan Da muốn xoa lên lưng anh vậy. Từng chút từng chút một. Thật cẩn thận và đầy yêu thương.

Nan Da chỉ biết nhắm mắt, cuộn người cắn đầu gối. Đôi môi chạm vào gáy cô trượt xuống vai rồi đi xuống, đến xương cụt lại chuyển lên cạnh sườn rồi đi lên.

Bàn tay ấy dịu dàng đến mức không thể rũ bỏ. Đôi môi kia thận trọng đến độ không phát ra hơi thở.

Bàn tay của Hyun Moo len vào giữa đầu gối và ngực cô.

“Anh... anh Hyun Moo...”

Thay vì trả lời cô, bàn tay run run của anh ôm lấy bầu ngực phồng lên của Nan Da. Tiếng hơi thở mãnh liệt không phân biệt được là của ai vắng vắng khắp phòng tắm. Trái tim như muốn nổ tung ra đến nơi. Khoảnh khắc Nan Da đặt bàn tay lên trên mu bàn tay của Hyun Moo, tiếng rì rì của máy sấy tóc vang lên và điện bật sáng trở lại như thể một con chim giật mình. Cơ thể của hai người giật nảy, đồng thời cùng run rẩy.

Rii.

Nghe tiếng máy sấy tóc vọng qua cánh cửa, Hyun Moo và Nan Da nhất thời ngơ ngẩn.

“Hình... hình như có điện lại rồi.”

Thật may, người mở lời trước tiên là Hyun Moo. Anh đứng bật dậy, quăng cái khăn lên đầu Nan Da rồi vội vàng đi ra khỏi phòng tắm. Lòng ngực Nan Da, nơi bàn tay bông rất ấy vừa rời khỏi, da gà liền nổi lên.

Nan Da trần trọc trở mình trong cái chăn ấm áp, lắng nghe tiếng mưa ngớt dần. Tiếng gió cũng nhẹ nhàng hơn. Cô đưa mắt ra cửa sổ rồi quay lưng, nhìn chằm chằm vào cánh cửa kéo nối với phòng Hyun Moo.

Anh đã ngủ chưa? Anh có lạnh không? Hyun Moo chẳng nói một lời nào trong suốt cả bữa tối. Lúc Nan Da đặt ly trà nắm đũa nào anh cũng uống trước khi đi ngủ trước mặt anh, đôi môi anh khẽ rung vài lần như thể định nói gì đó. Nhưng thà Hyun Moo không nói gì cô lại thấy biết ơn. Nan Da trở mình, đắm đắm nhìn lên trần nhà.

“Sao em cứ trở mình thế?”

Tiếng Hyun Moo truyền đến từ phía bên kia cánh cửa giấy mỏng.

“Anh... chưa ngủ à?”

“Ừ.”

“Sao vậy?”

“Là em, em có ngủ được không?”

“Hức.”

Nan Da nuốt vội tiếng rên vào họng, kéo chăn che kín tận đỉnh đầu. Làm ơn, xin anh đừng nói gì hết.

“Em không sao chứ?”

Bất chấp niềm hy vọng của Nan Da, giọng nói của Hyun Moo vẫn truyền vào tận trong chăn. Nan Da lật phắt cái chăn lên, trừng trừng nhìn cánh cửa giấy đầy bất mãn.

“Nếu là anh Hyun Moo, liệu anh có không sao được không?”

Sau câu trả lời của Nan Da, Hyun Moo im lặng không nói gì. Bây giờ cô lại thấy oán giận khi anh đột nhiên im lặng. Cô chờ câu trả lời của anh đến một nhòai rồi thở ra một hơi dài trầm thấp. Mưa đã tạnh từ lúc nào, chỉ còn nghe thấy âm thanh những giọt nước trên mái ngói rơi xuống cối đá được đặt dưới mái hiên. Cô thực sự rất ghét sự gượng gạo. Những lúc như thế này, cứ giả vờ không biết gì chẳng phải hay hơn sao? Chỉ đơn giản là một tai nạn va chạm thôi.

“Hình như tạnh mưa rồi.”

“...”

“Gió cũng ngừng rồi thì phải.”

“...”

“Anh ngủ ngon nhé.”

Dường như Hyun Moo đã ngủ. Anh không nói gì cả.

Nan Da à, có một loài hoa súng chỉ nở vào ban đêm. Khi tất cả đã chìm vào giấc ngủ, nhờ có ánh trăng, ánh sao, nó sẽ nở. Nó là một người bạn quý giá đối với những người cô đơn một mình.

Lúc ấy, sao cô lại nhớ đến lời của bà Yeon Woo Dang nhỉ.

Nan Da ngồi dậy, không để phát ra tiếng động. Cô mở cánh cửa sổ bằng giấy trông ra ao súng. Trên mặt ao, mưa đã ngừng rơi, chỉ có ánh trăng xanh lấp lánh vượt ra khỏi đám mây. Nan Da đón lấy cơn gió, tựa người lên bệ cửa sổ, ngẩn ngơ nhìn ánh trăng bị giam trong ao súng. Cô nghe thấy tiếng châu châu gọi mùa thu thoáng trong cơn gió làm dòng nước khẽ đập dờn.

Nan Da lặng yên nhìn ánh trăng đổ đầy ao thay cho những bông hoa súng đã chìm vào giấc ngủ. Bỗng phía sau lưng cô có tiếng cửa mở khe khẽ. Cô ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn gương mặt Hyun Moo vẽ lên một cái bóng thật sâu. Gương mặt anh thấm đẫm ánh trăng, trông hơi tái tái. Giây phút cô nhìn vào đôi mắt long lanh của anh, tất cả mọi thứ như ngừng lại.

Cả gió, cả châu châu, cả ánh trăng, cả bầu trời.

Cô nắm lấy bàn tay run rẩy.

Tiếp nhận đôi môi lạnh lẽo như định mệnh.

Xin lỗi. Xin lỗi. Xin lỗi em.

Đêm hôm đó, từ đôi môi Hyun Moo, câu xin lỗi liên tục thốt ra.

Xin lỗi. Vì anh tham lam.

Xin lỗi. Vì đã làm em thấy bất an.

Xin lỗi... Vì anh yêu em.

Xin anh. Em xin anh. Làm ơn...

Đêm hôm đó, Hyun Moo cứ thẫn thẫn thì câu xin lỗi, còn Nan Da chỉ biết ôm lấy nỗi đau của anh, câu “xin anh” không ngừng tuôn ra tha thiết.

Xin anh hãy sống.

Xin anh đừng để em một mình.

Xin anh... hãy yêu em thật lâu như thế này.

Cả gió, cả ánh trăng, cả bầu trời như chìm vào giấc ngủ. Đêm đó, hoa súng bùng nổ trắng ao nước xanh.

“Hoa súng nở rồi. Là hoa súng nở về đêm. Trông lấp lánh cứ như rải đường bột lên ấy.”

Nan Da dựa lưng vào lồng ngực Hyun Moo thầm thì. Hyun Moo ôm siết lấy Nan Da trong vòng tay, quấn chặt lại. Trong chấn là không gian của riêng hai người, hơi ẩm tràn đầy.

“Gió thổi rồi.”

“Ừ.”

“Giờ sắp sang tháng Mười rồi.”

“Ừ.”

“Năm sau hoa cũng nở thì thích quá.”

“Ừ.”

“Năm sau bọn mình cùng xem nhé.”

“Ừ.”

Cho đến tận sáng sớm, Hyun Moo vẫn đều đều đáp lời Nan Da.

Ừ. Vậy đi

Trên lông mày anh chói quá.

Con đau liên tục đâm vào khiến anh nhăn mặt. Mở mắt ra, tất cả đều là một màu trắng xóa.

Anh đã chết rồi ư?

Hyun Moo nhắm rồi lại mở mắt. Đột nhiên ánh sáng chói lòa chiếu đến khiến anh không tài nào mở nổi. Hôm qua cũng thế. Khi gặp Nan Da trên con đường rừng không, mà chính khi cô lại gần anh, ánh sáng lóe lên của một cái gì đó đã chạm vào gương mặt anh.

Con người tiếp nhận ánh sáng co lại, cảm giác bóng đen bị thu lại rất rõ ràng. Hyun Moo ngòai bật dậy. Anh nhìn thấy tấm chăn, và cả một bàn chân nhỏ nhắn thò ra khỏi vật chăn trắng tinh.

Hyun Moo từ từ quay đầu lại, dăm dăm nhìn cô gái đang chìm vào giấc ngủ sâu.

“Yoon Nan Da...?”

Hyun Moo ngẩn ngơ nhìn cô gái đang say ngủ, rồi đưa bàn tay run rẩy vuốt mái tóc xõa tung trên gương mặt cô gái ấy. Giây phút nhìn thấy đôi má hồng lộ

ra giữa những sợi tóc, dòng ký ức xưa cũ mà anh cứ ngỡ là giấc mộng bất chợt quay trở về thật sống động.

“Không được hái. Nó là của em.”

Có một cô nhóc cứ khăng khăng bảo ao súng nhà bà nội anh là của cô bé ấy. Hôm ấy anh đã uống khá rượu. Vì Jin Ho vòng cánh tay qua eo Yoo Jin như thể cố tình cho anh thấy khiến tâm trạng anh xấu đến cực điểm. Anh không thể chịu nổi việc bản thân quá rụt rè, không thể làm gì được trong mối quan hệ giữa người bạn và cô gái anh yêu.

“Ao súng này á?”

Anh khịt mũi hỏi lại nhưng cô nhóc này dường như có gì đó để tự tin. Cô bé dường dường chính chính đáp lời anh.

“Không phải, là hoa súng ấy. Bà nói bà cho em rồi. Bà bảo hoa súng trong ao này đều là của Nan Da.”

Mấy đốm tàn nhang trên gương mặt đỏ bừng càng nổi lên rõ hơn. Yoo Jin bảo cô ấy muốn một bông hoa súng. Cô nhóc này là sao vậy?

“Anh chỉ hái một bông thôi.”

“Không được.”

“Vậy bán đi.”

“Hoa súng không phải để bán đâu.”

Cô nhóc ương ngạnh vô lý.

“Thế cho anh nhé?”

Có lẽ vì say rượu mà anh mất trí rồi cũng nên. Hyun Moo tháo cái đồng hồ đeo tay chìa ra cho cô bé. Đồng hồ vừa chìa ra, nét mặt cô bé rõ ràng đã trở nên dao động.

“Cái này giống như trái tim vậy. Nếu chủ nhân không cử động thì trái tim của cái đồng hồ này cũng ngừng lại.”

“Trái tim ấy ạ?”

“Ừ, trái tim. Lúc nào anh cũng phải đeo nó vào cổ tay. Nó là một tên phiền phức đấy.”

Anh đã làm gì với bông hoa súng có được theo cách ấy nhỉ? Hyun Moo không còn nhớ nữa. Vì Yoo Jin chẳng nói lời nào đã lên Seoul cùng Jin Ho nên hình như anh đã vứt nó ở đâu rồi.

Hyun Moo đăm đăm nhìn Nan Da với vẻ không thể tin được.

“Cô bé tàn nhang ấy, hóa ra là em.”

Cái trán nhô ra tròn tròn. Sống mũi thấp. Đôi môi mềm mại như trẻ con.

Dường như bị quệt vào đầu đó, vài chỗ trên gương mặt cô có vết trầy xước, trông như một đại ca khu phố khét tiếng. Hyun Moo nhìn chăm chăm đống tàn nhang trên sống mũi cô, rồi bật cười.

“Đồ nói dối này.”

Anh dùng đầu ngón tay gậy gậy cái mũi nhỏ xinh. Nan Da phát ra tiếng ậm ừ, quán chẵn quanh người cuộn tròn lại. Cuốn sổ dày lộ ra từ trong chần của cô.

Hyun Moo đóng quyển sổ lại, nhìn Nan Da đăm đăm.

Lâu thật lâu.

Cho đến khi tròng mắt anh nóng ran và những giọt lệ bắt đầu xuất hiện.

Hyun Moo không thể chớp mắt, sợ rằng nếu nhắm mắt lại rồi mở ra anh sẽ không còn có thể nhìn thấy nữa.

Ghi chú:

1. Nhân vật trong tiểu thuyết kinh dị giả tưởng của Mary Shelley, người đã tạo nên một sinh vật dị dạng bằng các bộ phận của xác chết nhưng sinh vật ấy lại có sức lực vượt trội và tư duy y hệt con người.

2. Cùng trong thành phần cấu tạo nên chữ Hàn Quốc. Các từ “trong veo”, “gà rang”, “bánh gạo cay”, “cây thông cống” đều là các từ có nhiều patchim.

3. Cá hường, một loài cá nước ngọt, sống ở sông.

4. Tên hai loại cây thủy sinh được trồng nhiều trong các bể cá.